

ADSIT FAVOR JEHOVÆ!

De

MEO ET TUO

PLATONICO

DISSERTATIO POLITICA,

Quam

DIVINA FAVENTE CLEMENTIA, SUFFRAGANTE ORDINE PHILOSOPHICO AMPLISSIMO IN CELEBERRIMA ABO-
ENSIUM ACADEMIA;

SUB PRÆSIDIO

PRÆ-CLARISSIMI VIRI

M. PETRI HAHN,

Phys. Prof. Ordin. celeberrimi, Mecænatis, Præceptoris & Promotoris gratissima memoria æternum colendi:

PRO GRADU MAGISTERII,

Ejusq; privilegiis consequendis publice candidè Philosophiæ disquisitioni modeste submittit

PETRUS LINSTORPHIUS, Strip. Reg.
Wexionia Smolandus.

Ad diem, si DEO videbitur 25 Junii, Anni M. DC. LXXXIX.
in Auditorio Maximo horis ab 8 antemeridianis.

ABOÆ,

Impr. apud JOHANNEM LAURENTII WALLIUM,
Regiæ Univ. Typogr.

Vir Magne Dei
Splendidissimumq; Ecclesiarum Lumen,
Doctrinæ Gloria, Eruditionis Laude
Meritorum Numero Eminentissime,

Dn. Mag. SAMUEL WIRÆNI,

Qui REGI NOSTRO CLEMENTISSIMO

Sacra hæctenus aperuisti dogmata, cœlestes monstraſti vias;

Nunc vero,

Jubente cœlesti favore,

Mandante Regia & summa Potestate

Applaudente tota in Terris Ecclesia Lutherana,

WEXIONENSIS DIOECESEOS ANTISTES, PRÆSUL ET EPISCOPE,

Mecœnas Magne:

Felix dies, felix hora,

Qua divina bonitas *T. Amplitud:* tam excelso admovit muneri,

Qua & Mihi (Quod spero & opto) optimū constituit Patronum.

Proinde Camœnas meas egenas

Per difficilia satis & durissimos *paupertatis* labores demum e-
luctantes,

Paterne respice atq; benigne,

Earum exiguam heic monstro stricturam,

Quam Magno Tuo Nomini non veritus sum dicare;

Etenim,

Tuis, Mecœnas Optime, parere constitui jussis,

Tuam implorare gestio opem,

Tibi honorem debeo & submissionem,

Tua pro incolumitate indefinenter orabo,

semperque, dum inter mortales sum, inveniar

Reverendissimi Tui Nominis

humilimus cultor

PETRUS LINSTORPHIUS,

Supra laudem moderni seculi,
supra invidiam malevolorum,
Per orbem decantatissima Ecclesiarum Dei variarum,
PASTORES fidelissimi,
splendida sidera,

ARCHIPRÆPOSITE Amplissime,
M. ENEVALDE WIDBECCHI,
Mecœnas Propensissime :

Sacrarumq; Pandectarum in Gymnasio Wexionensi Regio

SACRI INTERPRETES,
sinceri VATES atq; MYSTÆ,
Magistri, JOHANNES & ERLANDE
COLLIANDRI,

inq; sacro Consistorio

ADSESSORES pariter OMNES gravissimi,
judices justissimi,
Literarum & literatorum optimi patroni,
PROMOTORES certissimi:

Quem
ante quinquennium bonâ veniâ dimisistis
discipulum,
monita & præcepta, imò & vestigia vestra ad fata
sequi conantem,

Vobisq; infinito obstrictum ære,
& ideo, dum vivit, gratissimum,
candido & benigno nunc recipite pectore.

Disputationem, quam offert tenuissimam,
Gratissimi testem animi,
placide se insinuantem
placida excipite manu,
eandem humili offerentem animo
commendatissimum habete Clientem,
semperq; in Terris optime Valetē, !
inq; cœlorum, post fata, Palatio,
In cœtu Angelorum
ovantes Triumphate, !

Quin & vos,
Variarum in sana Philosophia,
in florida sapientia partium
LECTORES SOLERTISSIMI,
ADJUNCTI INDEFESSI,
Evergetæ honoratissimi,
Favitores benevolentissimi,
Levidensem Musarum opellam,
Sincere & grati tesseram animi,
Favorabili subjicite conspectui,
Benevola perlegite censura.
Vivite omnes sospites, vivite salvi,
In Christi, Patriæ, Literarum,
Vestrum & vestrorum,
Gloriam amplam,
Commodum ingens,
Gaudium perpetuum,
Vestroque ad officia pariter ac studia
semper paratissimo dextere favete.

PETRO LINSTORPHIO.

Ad Virum pereximium,

Eruditione & Virtute præstantissimum,

DN. PETRUM LINSTORPHIUM, Wexoniâ Smolandum,
Philosophiæ sanioris Candidatum, pro honoribus Magisterii Philosophici de MEO
& TUO perdoctè & solerter differentem, silva Gratulatoris.

Idcirco vita est hominum, sunt hæc molimina rerum.
Mentibus humanis, certam sibi querere metam
Incepti cursus dubii, per vasta laborum,
Per varios casus, per tot luctamina mundi;
Fluctuet ut primùm vaga fors, inimicaque cæptis.
Navita non aliter jactatus turbine venti,

Post densos imbres varios, sævasque procellas,
Prospectat portum, quem tangit denique anhelus.
Sic messor gnævus curarum præpete fructu
Gaudet, lætitiâ tunc tandem cordis obortâ,
Præmia cum spectat fusi sudoris amari,
Fæcundas menses, & magnos farris acervos,
Et Cereris largam vim plenis undique cellis.
His non absimilis, LINSTORPHI, gnave satelles
Musarum, existis, vario discrimine rerum.
Luctatus, vitæ nec semper fortibus æquis,
Inque Scholâ primùm, tum Gymnasioq; celebri
Wexoniæ, quin Aurâicis his postea Athenis.
Spe fultus pergis certâ, quæ fallere nescit,
Figitur in summum quoniam, velut anchora, Numen.
Frigora non terrent, non assidue labores,
Non maria & venti, spatia haud longinqua locorum,
Nec remora in cunctis humanis rebus egestas.
Ardore hæc vincis, velut invictissimus alter
Alcides per facta cluens duodenaque monstra.
Macte piis ausis Phœbi inclarescere campo;
Ibis Apollineis redimitus tempora fertis,
Patria te tandem Civem reducemque videbit,
Teq; Schola hinc Moderatorem laudabit amænum;
Pastorem extolletque pium Te Ecclesia Christi;
Imò posteritas cantabit grata perennes
Laudes, cum cælo Te tandem jova redonet,
Angeliæ ut superum fias novus incola sedis!

Scriptit L. Mq;

PETRUS LAURBECCHIUS.

S. S. Theol. Licent. & Prof. Ord.

Per Eximie Dn. Candidate LINSTORPHI

Filiorum meorum hæcenus Præceptor fidelissime, Factor & Amice dilecte, SALVE!

Memorabilis est locus Isocratis ad Nicoclem : τὰς ἰδιώτας πολλὰ δεῖ πειθεύοντα, καὶ μάλιστα τὸ μὴ ἱρυφᾶν, ἀλλ' ἀναγκάζεσθαι περὶ τὰ βίβη κατ' ἐκαστὴν ἀγωνίζεσθαι τὴν ἡμέραν. Nam quamvis mortalium plurimi divitias arment omniumq; rerum affluentiam, ut possint ex animi sententia vivere genioq; indulgere suo, plus tamen vitæ mortalium & præcipue adolescentiæ prodest paupertas. Scilicet hæc omnes perdocet artes & multa experiri jubet adolescentem, econtra opes ad otia invitant, hæc vero ad vitia; quare ad Demonicum ita scribit idem Rhetor : πλεῖστον κακίας μάλλον, ἢ καλοκαρδίας ὑπερήκης δεῖν, ἐξουσίαν μὲν τῆ ῥαθυμίας ὀφθαλμοκτενῶν, ὅππῃ δὲ τὰς ἡδονὰς τὰς νέας ὀφθαλμῶν. Paupertas autem facit ut tempus otio defit, atque a libidinibus arcet juventutem, quibus summo cum periculo illa ætas est obnoxia. Hinc est, quod plures pauperum quam divitum filios emergere atq; ad honores evehi cernamus. Probas hoc Pereximie Dn. CANDIDATE TUO exemplo. Namq; inde â teneris cum paupertate luctatus es, & de parando quotidiano victu quasi dimicare necessum habuisti. Hæc tamen fortunæ adversitas incitamentum Tibi fuerat ad virtutem & studia, quæ ista sedulitate & diligentia, in Regia hac Academia per annos quatuor & quod excedit, ex quo filiorum meorum suscepisti informationem, sectatus es, ut honores in Philosophia summos jam jure meritoque ambire possis, sed illos magis spontè Tibi offert Pallas, quam ut Tu eos ambias. Ito jam & faustis avibus honores hos Magisterii suscipe, quos, si verus sum augur, brevi majores ex munere publico subsequenter. Vale!

Aboæ 14.to Cal. Julii,
1689.

ERICUS FALANDER,
Reg. Jud. Assessor.

INTROITUS AD LECTOREM BENEVOLUM.

Vam luctuosus fuit Protoplastorum lapsus, tam funesta eum insequuta est poena. Scilicet concretam amisit sapientiam miser homo, scientiam, quam habuit exactissimam perdidit, hinc in errorum Labyrinthos caeco fertur ductu, caeca ratione, hinc in diversissima quisque sententiarum abivit divortis, hinc tot litigia, tot rixae, tot dissertationes contrariae, quot vel sternendis pontibus vel implendo Oceano sufficerent. Antiquorum dogmata recentior correxit aetas, dies diem docuit. Quot, quaelo, his, in quae nos reservare voluit Deus, temporibus, surgunt Haeretici, clarum Dei verbum decempeda rationis metiri conantes, & quod hanc normam mensurari potest excipiunt, reliquum, ut fallax (proh nefas) reiiciunt, ut innumera taceam Philosophorum Systemata, in quibus infinitae *μεταβάσεις* ex una in aliam disciplinam inveniuntur, donec demum indigestum ex distinctissimis conficitur chaos, cum tamen suos quaeque habeat limites, suas leges, velut bene constituta in terris respublica. Quos disciplinarum limites tempore suo Aristoteles post. analyt. lib. 1. c. 7. & 9. suis posuit verbis, hos etiam D. Jacobus Martini, hos B. D. Calovius non tantum observarunt; verum ut omnes fani Theologi & Philosophi defenserunt. Leges Philosophandi accuratissimas Senatus Populusque Literarius olim servavit, quas violare capitale fuisset in regno philosophico, verum, quotusquisque desultoriam haec non ingreditur viam, ac nunc Mathematica cum Physicis, Physica cum Medicinalibus, Philosophiam practicam cum J. Prudentia & quid non? miscet & confundit, tanquam in regno philosophico & superioribus facultatibus nec *Meum*, nec *Tuum*, nec lex, nec limes foret attendendus. Heu execrandum Diaboli stratagema! quo, de republ. literaria citò nimis actum esse cupit & pertentat. Sic dixi, misere corrupta est mens humana. At quid de bonitate, in qua steterat homo, qua miserè dejectus erat, dicendum? malum est omne cogitatum, dicente scriptura, in. d. vi-

*ita delectatur puer, antequam scit vitia esse, dixit Fabius, & afflicti mores in deteriora labuntur sæpissimè. Hinc negata cupimus bonumq; relinquimus quotidie. En cogita ò homo pluribus, quid heic amisisti. Vixit Adamus totius terræ dominus, in fragrantissimo horto, in delicatissimo convivio ei omnia subjecta serviebant animantia, donec peccato iram in se protraxisset Dei, quæ omnibus, quibus utebatur, fruebaturq; cum spoliavit bonis, amœnissimoq; expulit horto, omnibus Elysiis campis, quos finxere Poëtæ, jucundiore. Sic gaudium Paradisiacum in funestissimum & Tragicum transmutatum est mærorem, hinc (quod & in statu primævo, majore cum felicitate obtinisset) dominium in creaturas, in terras, ob statuendas familias, erigenda domitia, ad tollendas in terris rixas necessariò erat introducendum, quò succrescente humano genere suum quisq; cuique tribueret, *meumq; & tuum* svaviter inter mortales audiretur. Hæc de re bonorum, diversas cum legerim sententias practicum movere decrevi discursum; quo contra illud Platonis l. 5. de legibus ubi dicit: *ea demum felix est Resp. ubi meum & tuum non audiatyr*, talem communionem bonorum nec extitisse quondam, nec existere posse demonstrabo. Ingens fateor hæc de materia concinnari posset volumen, ob rerum, quas includit copiam, Adversariorumq; multitudinem, verum enim verò, quod breves Tibi Lector E. offero pagellas, sinistrè non exceptum iri spero, cum multa cumulare facultatum mearum non sivit ratio, nec quæ aliena sunt, ceu juridica immiscere volui, nec te benevole Lector, gravibus fortè districtum negotiis diu detinere. Adhæc librorum penuria remoram mihi in hoc argumento satis intricato ventilando iniecit haud exiguam, deniq; etiam officii in promovendis discipulorum, queis curam debeo commodis, ratio, prolixas curas inhibuit, quæ si pensitaveris, nullus de tua benevole L. humanitate, deq; Tuâ benevolentia dubito. Deo quoq; & bonis placere unicus mihi scopus. Si itaq; bonus es, tibi procul dubio satisfeci, malis placere nec volo, nec possum. Quod per receptam in disputationibus methodum *ἐνομασιολογίαν* scilicet & *πραγμασιολογίαν* argumentum hocce non explicuerim, thematici, ut videbis, mihi injunxit habitudo, hinc nullus ambigo, quin me ab ambizioso exsolvas novandi pruritu. Interea divino submissus clypeo, Vale & rem bene gere! Antequam pedem longius promoveas, cœlestes mecum invocassetias: Adsit favor Jehovæ &c.*

CAPUT PRIMUM,

In statu innocentiae (ut à primis ordiatur rerum natalibus) quâ ratione se habuerit dominium seu proprietas, declarabit.

Dominium quatenus vel libertati in agendo, vel imperio in personas *ἀνεξέστας* contradistinguitur contra Bartholum, Laymannum & alios, rectius *habitudinem in rem propriam & subjectam*, quam jus vel facultatem dicendum existimamus. Et hoc quidem cum Joh. Adam. Osiandro pag. 700, in Grot. de Jur. Bel. & P. Et cum ejus ortus vel sit *originarius* vel *derivativus*, hinc de priori in capite hocce paucis censemus delibandum. Quantum & quam excellens in res singulas & universas Adamo Patri humani generis communi, in fragrantissimo Edenis horto contulit dominium divina benignitas atq; liberalitas, vel unicus *ὁ πρὸ ἀγίας πνεύματος φερόμενος* testari potest Moyses, qui jussu & Assignationem Dei, verbis (VECHEBESCHYHA URDU *subjicite eam & dominamini*) clarissimis, Adamo concessam exprimit, unde commune ipsi datum dominium, cum talem repræsentaverit posteritatem, in quam jus hoc postea subnatis hominibus, derivandum erat. Eminens hoc Adami imaginem referentis Architecti dominium, & quidem commune in certas distribuendum familias, in certos ordines atq; gradus ordinationi divinæ & æternæ justitiæ maxime videbatur congruum, ut sicut in cœlis Archangeli, Throni, Principatum, Potestatum, dominatum diversos superiores scil. & inferiores fecit gradus, Collos. I. v. 16. ut hominem, animal sibi charissimum, lingua & sermone condecoravit, ut illud etiam *natura* fecit *πολιτικόν*, teste Arist. lib. I. pol. cap. 2. Ita benignissimus hic ordinis Deus, res omnes in communem congestas parentem dominio licet & qua *intensionem & extensionem* debiliore ob peccatum & luctuosum nostrum la-

4
 psum in Adamo factum singulis posteris adscribere, partemq;
 determinare voluit justam, hinc appetitum dominandi omni-
 um inscripsit cordibus, omnium voluntati implantavit. Quo
 factum, ut inordinatum alias humanum genus in certas & de-
 terminatas abiret familias, ut universale de diligendo pro-
 ximo, de fugiendo furto & adulterio, de sectanda liberalitate &
 ceteris virtutibus Primis parentibus inscriptum jus, & æter-
 nitatis radii locum haberent, qui, tamen data communione,
 exclusoq; dominio in actum nunquam erupissent. Et hinc
privatum ortum est dominium, rixæq; & contentiones, scelera
 & facinora, quæ confusionem Mei & Tui insequuta fuissent,
 penitus sunt sublata. Quæ jurgia atq; scelera parens Adamus
 præsciens filios inter duos, Cainum scil. & Abelem terram
 distribuit, Gen. 4. 2. & seqq. imò in reparato mundo, post κα-
 τὰ κλυτὰ μὲν universalem, Noachus idem Gen. 9. 26. 27 & c. 10. 32.
 v. fecisse legitur. Undè ortum sit illud antiquorum *jure natura*
omnia sunt communia, quod quam verum sit dogma infra in cap.
 tertio ob. 4. dicitur. Tantum jam dico: si communio juri na-
 turæ esset congrua utiq; dominium & proprietas esset con-
 traria, quod absurdissimum esse ex jam dictis dispalescit.
 Quam erroneam igitur munitiam, Magnus ille Grotius,
 qui communionem & in statu instituto & reparato contra Hi-
 storiam sacræ principia videtur statuere, cuius facile patefceret.
 Salvo tamen tanti viri honore, mentem meam Scrip. Sacræ
 & Theologorum saniorum sequens vestigia, aliquanto liberi-
 us explicavi.

CAPUT SECUNDUM.

Mei & Tui communionem seu κοινότητα nunquam post
 lapsum introduci potuisse, ostendet.

Cum hæc communio bonorum Platonica à multis introduci
 posse existimetur, illam paulo altius examinaturi sumus
 sen-

sententiam; dicimus itaq; eam. *x. Repugnare Deo & juri divino.*
 Deo utpote, qui causa est efficiens propriæ possessionis, cujus
 nutu terra erat divisa, *juri divino & præceptis ferè omnibus*
2. tabula: quantan. quæso hinc amoris inter parentes & filios
 diminutio, neglectus liberorum, consanguinitatis & familia-
 rum, quot quæso cædes, rixæ & infinita inter homines prælia, si
 hæc foret introducenda? Pium refert certamen, aureum istud
 os Chrysofomus in homil. 30. *Erat inquit, quodam in loco abs-*
conditus thesaurus, cumq; id loci dominus nesciret, alii locum venum-
dedit, emptor cum foderet, ut in agrum mutaretur excolereturq;, repe-
rit thesaurum, convenit emptorem offertq; ipsi thesaurum, locum n.
se non thesaurum dicebat emisse, possessor respuit donum dicens, vendidi
locum, nec jus in eum habeo amplius. Pium, inquam hoc erat cer-
 tamen. Ast quotusquisq; est, qui tantæ justitiæ non præter-
 labitur calles, quis rixas heic non movisset? si jure suo cede-
 ret. Quanta, quæso in *sexto* præceptum decalogi introdu-
 xisset hæc sententia facinora, utpote quæ communionem u-
 xorum nefandam introduceret Anabaptistarum, quâ fœdius
 nihil, hinc horrendi incestus, adulteria infinita contra Sacram
 Scripturam expressumq; Dei mandatum haberentur, Gen. 2.14.
 Marci 10. 7. de polygamia veterum argumenta, quæ vel ex S.
 pagina vel *exemplis* vel legibus antiquis, vel deniq; à natura
 depromi possunt *αὐτῆς* reservamus publicæ. Præcepto
 quantum contravenit *septimo*, paucis vix dici potest, hinc n.
 rapinæ, scelera nefanda & discordiæ infinitæ. De *nono & deci-*
mo taceam, quæ tot invehunt absurda, inferunt incommoda
 quot *fundit æquor arenas.* Ex his bellorum, duellorumq; & rixa-
 rum causas promanasse omnes facile dixerim.

2. Ipsi adversatur *natura.* Ficinus, Rempublicam laudans Pla-
 tonis hæc castigatur ab Arnixo: *Omnes erunt fratres? Ast vercor*
ne iidem & patres, eadem matres & sororii cap. 2. de famil. has
 nonnè veretur natura, imò ipsa ab hâc abhorrent bruta, Teste

Avicenna in Hist. animalium. Quin & dicit jus naturæ: *summi cuiq; tribuito & rem nulli invito tollito*, quod faciunt hi omnes, imò πολύτοι dum officium, quod exigit matrimonium a conjugē abalienatur. Teste Wendlero in polit. pag. 266. & Paulo, qui 1. Cor. 7. 4. virum sui potestatem non habere sed uxorem testatur.

3. Ipsa everteretur *justitia*, hæc si admitteretur, *cujus tanta est vis, ut ne ii quidem, qui scelere & maleficiis pascuntur, possint sine ulla justitia particula vivere*, dicente Tullio l. 2. off.

4. *Liberalitas* hic quoq; *quæ Deo similes redduntur homines*, & virtutum excluderetur choro, & omnes cum eâ *Eleemosynæ*.

5. *Omnes contractus emptionis & venditionis, locationis & conductionis* in nihilum abirent, sine quibus vix genus humanum vivere posset, ubiq; n. omnia non profert omnis tellus, quæ ad victum & amictum necessaria sunt, hinc paratissima bellorum occasio, pluribus ad unum concurrentibus, exoriretur.

6. *Socordiam* pareret maxime & *ignorantiæ* fratres, longè enim majori diligentia propria, quam communia parari, est in proclivi.

7. De turbis in singulis statibus, *Politico, Ecclesiastico ac Oeconomico* ex hæc communione bonorum & officiorum prodeuntibus, fusius infra in quæstionibus. Nunc pergamus ad

CAPUT TERTIUM,

Quod talem turbulentam Remp. Platonicam nunquam in terris post lapsum fuisse demonstrabit, & quidem ἀνασκευαστικῶς præcipuorum adversariorum refutando argumenta, *Quorum primum hoc esto.*

Ob. I. Quod si filius Dei, *cujus actio nostra erit institutio*, cum hominibus conversatus communionem habuerit bonorum, utiq; nos, verum prius

7
prius E. post. Ad minorem breviter resp. 1. Dist. inter Ecclesiam constituendam & nunc institutam 2. inter proprietatem seu possessionem & usum, hunc valuisse, illam vero etiam viguisse Exempla Mariæ Marci Matris, cui propria erat domus Act. 12:12. & Philippi ibid. 21. v. 8. item dictum ibid. c. 2. 46. ubi per singulas ædes comedisse scribuntur, evidenter testantur. 3. Inter mandatum de tali communione & liberum institutum, illud negando, hoc asseverando, deniq; 4. ab usu possessionum Apostolico & Christi, ad communionem Platoniam, ubi & rerum & uxorum approbatur communio, blasphema & impia consequentia.

Ob. 2. Quod iussit Deus, serio est tenendum, at communionem. Deut. 15. 4. E. Verum quanquam is locus à multis heic allegetur, non tamen communionem sed usum inferre videtur, imò charitatem & dilectionem omnibus injungit egenis præstandam, undè petitio principij. Hinc, jus quod vocant reviviscentiæ cadere quilibet videt.

Ob. 3. Confitemur in simbolo communionem bonorum. Resp. spiritualium, non corporalium.

Ob. 4. Quod vir iste famigeratissimus & Magnus Grotius in l. 2. c. 2. asseruit, illud procul dubio est statuminandum, at communionem rerum juri nature consentire E. Verum quanquam minor sim, quam ut de tanti viri auctoritate judicem, vix tamen hoc in loco sibi constare posse arbitror, itaq; Resp. 1. Ab absurdo, si communio conveniret I. N. utiq; proprietas esset contraria. 2. Antiquum illud omnia debent esse communia non ex sacris pandectis, sed vel ex cerebellis Scholasticorum, vel ex minus probata Justiniani definitione juris ortum est, qua brutis æq; ac hominibus tribuitur jus, quo sensu, ut non rationem ita nec divisionem rerum & dominiorum brutis tribuendam esse existimamus. Hinc nemini in visum fore spero fil. A. Osiandri repeto verba pag.

664. nec omnibus placent, quæ grata fuere Grotio, fuit enim homo, cui facile erat cæspitare.

Ob. 5. *At si veterum replicemus monumenta, multa reperiemus loca, ubi introducta erat communio bonorum, utpote 1. Americanorum.* E. Sed Resp. 1. largior communitatem ibi fuisse majorem, quam heic apud nos, non verò omnimodam rerum, multò minus Platoniam, ubi rerum & uxorum communio statuitur extitisse. 2. Ab Americanis ad morè brutorum viventibus ad bene constitutam remp. vacillans est argumentatio.

Ob. 6. 2. *Essenorum, qui omnia habebant communia, idem testatur exemplum.* L. Osiander. in Hist. Univers. Resp. eadem hic 1. occurrit responsio, quam dedi modo 2. dicimus quid jure faciendum potius, quam quid de facto fiat, respiciendum, quicquid enim non sua, sed aliena querat, monet Apostolus Phil. 2. 4. *Exemplis non vivendum puto, sed regulis.* *Sororem Amestrim duxit Artaxerxes,* Plut. in Artax. *Sororem Codomannus* Just. l. 2. *Claud. Imperator filiam Agrippinam* Sveton. in Claud. *quicquid legem tulit has nuptias esse licitas,* Tacit. l. 1. Annal. Ast quam graves tam horrenda facinora sequi solent pænæ, juxta minas Dei Lev. 18. *Semiramis à filio interficitur* Just. l. 1. *Jacob Ruben exsecratur.* Gen. 49. 4. *Absalon de quercu pependit.* 2. Reg. 18. 9. imò vix ullum tam nefandum facinus suam non consequutum est pœnam. Quis hæc imitari vult exempla?

Ob. 7. *Talem tamen Remp. Platoniam introduxisse Plotinum circa Neapolim Campaniæ,* scribit Porphyrius sed Resp. petiit quidem, testantur multi, Plotinus ab Imperatore Galieno veniam talem excitandi Remp. verum voto excidit & petito, non quidem ex invidia, sed quod aulici hanc naturæ repugnare, hanc in imaginatione non in re ipsa consistere viderent, unde adhuc oppositio hæc petit principiam, & probationem ulteriorem. Sic etiam Thomas Morus Utopiæ, Th. Campanella in civitatem, quæ Solis appellabatur, conatu magis quam effectu

Et introducere laborarunt hanc Platonis rémp. nimirum, quia facilius perfecti homines finguntur, quam habentur, scribit Nobiliff. Pufendorff. pag. 537.

Ob. 8. Aureum hanc communionem testatur seculum. Et enim de eo sic Virg. l. 2. Georg:

*Ante jovem nulli subigebant arva coloni,
Nec signare quidem aut partiri limite campum,
fac erat, in medium querebant, ipsaq; tellus
Omnia liberius nullo possente ferebat.*

Item

Justinus l. 43. c. 1. Rex Aboriginum Saturnus tanta fuisse dicitur justitia, ut nec servierit sub eo quisquam, nec quidquam privata rei habuerit, sed omnia communia & indivisa omnibus erant, velut unum omnibus fuisset patrimonium. Sed resp. Vana ista de aureis seculis somnia, plus in se non habent veri, quam quod scripsit Pherecrates:

*Turdi volabant ora circum, qui bene conditi erant,
Coctisque mire supplices edi rogabant.*

ratio hæc est. Barbarorum & Rusticorum otio amica erant ingenia, ac à labore averfa, postmodum verò per legislatorum jussa ad laborem adacta, præterita laudare acta, odisse præsentia & per insolentiam laborem impositum ægre tulisse, hinc ut senes puerilia sua acta laudent, præsentia aspernantur, vetera extollunt; ita hi Barbari, quanto incultiores & simpliciores, qua vitam erant prius, tantò minori opus erat labore, quanto splendidiorum vitæ affectarunt apparatus, tantò majorem ipsis fuisse laborem. Aborigines quod concernit, genus fuit agreste simplex & incultum sine legibus sine imperio liberum atq; solutum, ut de iis loquitur fallust. in bell. Catel. hinc cum nullis positivis obligabantur legibus, à pœna erant immunes & instar brutorum glandibus & fructibus inconditi ac agminatim vescabantur, undè ab illis ad remp. aliquam in-

introducendam infirma est consequentia. Ubi n. apud hos pietas, ubi iustitia reip. fulcrum? audiamus Cic. l. i. Off. *iustitia primum munus est, ut quis communibus utatur pro communibus, privatis pro privatis, sunt a. privata nulla natura, sed aut veteri occupatione, ut qui quondam in vacua venerunt, aut victoria, ut qui bello potiti sunt; aut lege, pactione, conditione, sorte, ex quo fit, ut ager Arpinas, Arpinatum, Tusculanus, Tusculanorum appelletur: Similisq; est privatarum possessionum descriptio, ex quo, quia cuiusq; suum sit eorum, quae natura fuerant communia, quod cuiq; obtigit, id quisq; teneat, eo si quis sibi plus adpetet, violabit jus humanae societatis. hinc unde dominium & proprietatem, & quod inter Aborigines locum non habuit, videre possumus.*

His capita II. & III. eo conclusum, dicendo communionem bonorum post lapsum nec institutam esse nec institui posse, verum ut leges optimae sunt, teste Solone apud Plutarchum, quas accipere possunt cives; ita non pro lubitu principis sed pro capacitate civium resp. est introducenda.

QUAEST. I.

Qua statum Politicum.

Queritur, an satius foret uni totum subjectum esse mundum, an certum Mei & Tui discrimen. Aff. post.

Affirmativam prioris Tacit l. i. Annal. c. 6. probare videtur, ubi dicit *ea est conditio imperandi, ut non aliter constet, quam summi reddatur, cui pollicem premit Cic. l. i. off. c. 4. verum h.* his in locis non universalis & mundi totius, sed reip. certis locis & terminis circumscriptae dominium stabilitur, quia 1. Regnum solius Dei est universale Pl. 72. 7. 8. Dan. 2. 44. 2. Locorum hoc universale jus prohibet distantia, unde ut ad unum transferri possit, fieri non potest. 3. Cum sapientia Dei non convenit uni omnia conferre, sed omnia in pondere, mensura & numero, non modo in rebus aliis; sed etiam in moralibus & civilibus Sap. II. 22. 4. *Ab inaudito, nullus n. unquam toti imperitavit orbi.* Nam per *ὁμοκρατία*, cui censum imposuit Augustus Luc. 2. non totus

totus terræ tractus intelligitur, sed vel pars Synechdochice, ut vult Maldonatus, vel imperium Romanum, ut interpretatur Syrus, cum nec Persis, nec Indis, nec orienti ultra Euphratem, ubi semper Romani infelices fuere, dominatus fuerit; Vel loquitur hic Sp. S. ad fastum indigitandum Romanorum, uti Cæsares, Constantinus, Antoninus, Justinianus, Fridericus primus, se κυριος τῆ κοσμου appellarunt, conf. Joh. Adam Of. pag. 1221. 4. Universale hoc imperium genius respuit populorum, ad quem maximè etiam principi respiciendum, anim. heriliter an serviliter regi velit, utpote dominatum Asiatici, Europæi verò non, ferre possunt, undè ad tam varia regenda capita, ad tantam sustinendam molem unus satis esse aptus non potest. E re itaq; fuit, ut certi ponerentur limites, qui Meum illud & Tuum discernere, sed quam difficultè, hoc fiat, omnium temporum testantur monumenta, hinc horrendæ clades, sæva bella, quorum incendiū nunc etiam, pro dolor, ignes latius trahit & cuncta corripere videtur. Scania Tibi dulcissima Syecia testis erit luculentissima. Quot hominum ibi cecidere millia, quot viduas, quot orphanos fecit illa provincia, nunc regibus Syeciæ, nunc Danorum subjecta, donec nunc, quod optamus & speramus, immota sub imperio clementissimi nostri Regis conquiescat.

Sic redit ad dominum, quod fuit ante, suum.

QUÆST. II.

In statu Ecclesiastico quæritur,

1. *An inter imperantes & parentes necessarium sit Mei & Tui discrimen?* Aff.

Notandum heic statum Ecclesiasticum contra Concil. Constantiense & Tridentinum summæ potestati omninò esse subiectum, juxta illud Pauli Rom. 13. quo posito, principem Ecclesiasticum esse non posse asserimus. Loquor autem hic de interna Ecclesiastici actione, verum quod *Ægyptiarum reges fuere*

sacerdotes, Plut. Numa multa Roma obivit sacra, Liv. l. i. c. 20. Rex Nemorensis sacerdotio multos potitus est annos Sveton. in vita Calig. c. 35. id non jure sed facto contigisse arbitror. Unde temeritati pœnas dedit Israelitarum Rex Usia 2. paral. c. 26. 17. ad fin.

2. An inter verbi ministros vox hæc locum mereatur, seu an liceat verbi ministro politicum administrare munus. Neg.

Multi, pro nefas, dictum illud Funccii: *Disce meo Exemple mandato munere fungi, Et fuge ceu pestem* τὴν πολυπραγμοσύνην, nil pensi habentes, plurimos lucri faciendi causa exponunt hamos, plurimis nulla fontica de causa se immiscent negotiis, nunc rabulam agunt forenssem, nunc sacrum Evangelii Mystam, nunc in Curiâ & Dicafterio, nunc in sacrâ inveniuntur Cathedrâ, nunc digesta, nunc sacras volvunt paginas. Ast non bene! ingemiscit Ecclesia, negliguntur animæ, quarum cura his incumbit. Verum *opponi posset*, illos in conventibus Præsidium Territorialium, in comitiis, in conscribendis militibus adhiberi, sed *Resp.* longe alia est ratio. Membra, dixi modo, sunt imperii potestati subjecta undè etiam curam partiæ negligere non debent sicut nec ceteri cives. *Opponi potest & factum.* Gloriosissimæ memoriæ Gustavi Primi, qui primum Johannem Gothum Præsulem Ubsalensem ad conventum Lubecæ cum Friderico Rege Daniæ & Vandalicis civitatibus ex pacto Malmogiensi celebrandum. p. 233. 2. Svenonem Episcopum Scaresensem in Daniam p. 291. 3. Laurent: Petri ArchiEpiscopum Ubs. Michaellem Agricolam Episcopum Aboënssem in Russiam ad pacem instaurandam ablegavit, p. m. 361. Locc. in hist. Sueogoth. in Gust. 1. *verum Resp.* nulla hic vis argumenti: priori resolutione adhibita in fumum abit & nihilum, utut enim ad lucrandas Deo animas, ad cœlestem implendam Remp. sacrum Ministerium sit *primariò* ordinatum, *secundariò* tamen ad societatem inter homines ineundam id constitutum esse dico. Unde Regis ad mandatum patriæ onera & commodaintue-
ri te-

ri tenentur. Ergo dicis, arma pro patria corripere licet ministro? Verum hoc nisi summâ necessitate non admittendum. Etenim gladium gerere & limites tueri Patriæ politico reservandum Magistratui & armatis. Dixi non nisi in summa necessitate. Absente enim exercitu, urgente vero hoste, nil video, quod impediât, quo minus subditos armare possit minister, quod in Smolandia ad fines Scaniae furente proximè bellonâ multis in locis factitatum audivimus. Unusquisq; enim pro salute patriæ laborare & honestâ ratione se contra hostem defendere tenetur. Hic valet illud Ciceronis l. i. off. qui non defendit vel obstitit cum possit, tam est in vitio, quam qui parentes, patriam aut socios deserit.

QUÆST. 3.

Quid de Canone: Omne bonum est communicativum sui? dicendum. Resp. Is communionem Platoniam non stabilit. Etenim 1. quædam κατ' ἀλλοπίουσι realiter & effectivè; quædam κατὰ πρὸς ἐκείνους aliud permeando subjectum; quædam κατὰ μίθεϊν essentialiter communicando, alia κατὰ μεταφορὰν & intentionaliter; quædam deniq; κατὰ μετάδοσιν participant. 2. requiritur ἰκανότης in subjecto, cui aliquid communicabitur, hinc subjectum canonis limitatè ponendum, omne bonum (κοινωνητὸν) est sui diffusivū, videndum enim ne vel honestatis limites transfiliantur, vel quæ receptivum recipere potest. 3. Addo hic, quod quædam ad usum non vero possessionem communicantur. Quæritur itaq; jam his positis, quæ res sub communionem veniant? Resp. vel quæ sunt (α) φύσει tales, huc pertinet illud Petronii. Quid non commune est, quod natura optimum fecit? sol omnibus lucet, luna innumerabilibus comitata sideribus etiam feras ducit ad pabulum, quid aquis dico formosius, in publico tamen manent, undè veneno fontes inficientes gentium violant jura, vel (β) ἴσει seu ordinatione humana, sic præmia & pœnæ in Rep. æraria & quædam pa-

scua, templa & religio, Mœnia & Ædificia publica. Solennia festa, fora, porticus, viæ, jura & judicia, contractus & commercia, consuetudines & suffragia, quæ egregie Bodinus l. 1. de Rep. pag. 16. exponit. De rebus aliis, quæ vel proprietate eximuntur, vel sub communionem cadunt, istis ventilanda relinqvimus, nè in eorum messem falcem immittamus, & ἵνα μὴ ἰσχυμῖνα πιδῶν videamur. De mari clauso, de quo Seldenus vel libero, de quo Grotius, differere, fortè in συζητήσει licebit, ubi procul dubio Seldeni partes defensuri sumus.

QUÆST. 4.

An liceat se suaq; defendere? Aff.

Hoc n. ratio doctis, necessitas Barbaris, mos gentibus, feris natura præscripsit, ut omnem semper vim quacung; ope possint à corpore, a capite, à vita propulsent, dicit Cic pro Milone. Et lex est, ait ibidem Cicero, non scripta sed nata, quam non didicimus, accepimus, legimus, verum ex ipsa natura arripuimus, hausimus, expressimus, ad quam non docti sed facti, non instituti sed imbuti simus, ut si vita nostra in aliquas insidias, si in vim, tela aut latronum aut inimicorum incidisset, omnis honesta ratio esset expedienda salutis, & hoc sive physice & vi impetamur, sive moraliter, quâ famam maculemur, tunc enim vita & fama pari ambulant passu. Huc spectat nostri & nostrorum defensio, Mei & Tui, Patria, parentum, liberorum, libertatis, pacis & tranquillitatis, regionis & religionis, quarum defensio tantum abest ut Deo adversa sit, ut is potius eam jusserit multis in scripturæ locis. Nim: 1. Tim. 5. v. 8. & Eccles. 4. 9. vide etiam pro quibus pugnandum apud Schönborn. lib. 6. pol. c. 3. Addatur sociorum liberatio. Sic Populus Romanus sociis defendendis, terrarum omnium potitus est, ut loquitur Cic. lib. 3. de legibus. Heic ultimo notandum invasionem nullam esse licitam nisi spes sola in armis sit relicta, livius L. 9. c. 4. primum n. justitiæ munus est, ut ne cui quis noceat, nisi laceratus injuriâ. l. 1. off.

off. Cicero. De facto Abrahami, de quo tantum disceptatur ut dicam, quod magistratui se opposuerit non pro se, sed pro socio & quidem non laceffitus, omni culpâ illud carere dicimus. His quæstionem hanc claudimus dicendo, omnem injuriæ propulsiõnem vel publicam per Magistratus, vel privatam extrema necessitate, & juri naturæ & juri divino & deniq; civili convenire.

CLAUSULA.

Turbulentam depinxi Remp. ubi meum & Tuum non audiuntur, *felsicem* jam ostendam, ubi meum & Tuum Svavem inveniunt locum. Nimirum

Ubi Deo redditur *suum*.

Pietas enim est, quæ regna firmat, teste Davide. Hinc Grubb in penu prov. fructa Gudh/ gior Landet trngat. & sine ea nulla nititur basi, quicquid ogganniat Machiavellus.

Ubi regi tribuitur *suum*.

Scil. amor sincerus, honor & obsequium 1. Pet. 2:17. Censuræ & tributa Matth. 22:21. opera deniq; honesta & legi Dei convenientia.

Ubi subditis communicatur *suum*.

utpote 1. justitia, quæ sol, quæ vinculum Rerump. sine qua nil unquam laudabile, teste Lips. c 10. & xi. & Cic in parad. 2. Clementia, quæ luna, quæ arx inaccessa, quæ alio non egit munimento plin. paneg. 3. Sollicita Reip. Cura.

Ubi liberis redditur *suum*.

Nim. nutritio. necat n., qui alimenta tollit, dicit 1. Cor. 5. 2. Institutio, cui totius vite & Reip. superstruitur machina, teste Crucio, NB. Heic preceptorum officium locum habet, qui probitate morum, eruditione exquisita, dexteritate docendi, imo fide summa, junctam parentibus præstabant operam.

Ubi parentibus & preceptoribus datur *suum*.

Ceu

Ceu. *Reverentia, bonos, obedientia.* Verbo. *Antipelargiâ sincerâ* maxima beneficia retaliare annitentur, scientes se ob res inæstimabiles à parentibus & præceptoribus collatas in infinitum obligari, teste Libenthalio.

Ubi servis rectius famulis tribuitur suum.

Cibus videlicet, opus, Castigatio temperata, is enim est *Dominus, non qui servos habet sed qui is rectè utitur,* dixit quidam.

Ubi dominis reciproce redditur suum.

Amor, timor, fidelitas in omnibus, qua legi Dei non repugnant.

Act. 5.9. Ut sonet Harmonicus hic in patriâ dulcissimâ concentus, ut vigeat hoc justum Mei & Tui discrimen, ut vivat fides & tranquillitas, jubeat pacis Deus & ipsa charitas, qui angelos habet pacificos, qui mundum fecit concordantem, qui Solem & Lunam condidit concordantes, qui elementa discorditer creavit convenientia, qui nos deniq; ad tranquillam post fata transferat sedes!!!

Sic vides Lector benevole rectè dixisse Tullium, dum ait: *nihil tam absurde dictum, quod non aliquis philosophorum defendendum sumpserit;* habes experimentum in Platone, cujus dogma de communiione quam futile, quam nullius fuerit pretii, paucis, & quantum facultatum & ingenii permiserunt vires hic ostensum dedi. Breves & leves hæc pagellas candido excipe pectore, & si erroneam munivi viam, corrige, sed humaniter, sin rectam, da unâ mecum

SOLI DEO GLORIAM.

Tantum erat.

πρὸς τὸν Φίλον μὲν Φίλιππον, καὶ συναξαλίην ἀγαπητὴν
Κύρ. ΠΕΤΡΟΝ ΔΙΝΣΤΟΡΦΙΟΝ.

Ποθοίγων θνητῶν κόσμου τὴν κήμαλα ἴστε,
Πλείονα τῆς διδασκῆς, καὶ χρήματα ταῦτ' ἀγαπᾶσι,
τὴν ὑπερφανίαν φανεῖσι, πᾶντα πρὸς ὕβριν.
Σπύδεται σπαδαῖοι, καὶ φίλτατε σὺ παλαιῶτα
Πάντε σπαδαίε, ὡραίσιοι καὶ σε βιβαῖον
ἐν σπαδαῖς σπαδην, ἀλλ' ἀπὸ παντὸς σὺ ὡραϊηρεῖς
Γράμματα δεικνύεις, πρὸς σὲ καὶ ἐμὲ ἰσχυρῆς
Νικᾶς σπαδαῖες, ΔΙΝΣΤΟΡΦΙΕ συναλίωτα
Πιστὸς παιδείης, νεανίσκος, πᾶς ἀγαπητὸς,
Σπύδεται καθὼς ἤρχε, φανεῖσσι τὴν διδασκὴν σὲ
Σὲ πιστὴν ἀγαθὴν, πέλυτον ἐγὼ ὡραμένα.

CAROLUS N. HEDR.

Pereximie Dn. LINSTORPHI, amicorum suavissime!

Strenuus ut miles, sectatus castra, labores
Exantlat semper gnauiter herculeos,
Nec prius incepto desistit, laude triumphum
Quam referat Victor, cum redit ipse domum;
Fortiter es phœbi, LINSTORPHI, ita castra sequutus,
Præmia cum dentur parta labore Tibi.
Tu namque alisti, sudasti, multa tulisti;
Hinc capias studiis digna brabea tuis.
Nunc ideo tenui cantu modulamine carmen,
Successus cupiens hosce favere Tibi!
Et quoniam iam Tu, Musarum doctæ satelles,
Dilectæ properas reddere Te Patriæ;
Opto domum sospes venias, velisq; secundis
Te vehat usq; lares aura benigna tuos!
Excipiat Te læta manus Matrisq; Patrisq;,
Plaudat amicorum portio chara Tibi!
Interea Valeas, LINSTORPHI, frater amande!
Ut præsens, absens sum manesque Tuus!

MAGNUS C. HEDR.

Musarum gloria, Virtutum satellitio, Morumq; culturâ ma-
xime conspicue Dn. CANDIDATE.

Viria quamvis ad honores excogitari ac sterni possent via, una
tamen tutissima certissimaq; audit scilicet Virtus. Hac ex-
cellsum regale, invictum ac infatigabile quoddam est: Hæc
in Templo, in Scholâ, in Curiâ, pro murâ stat: Hæc sectatores suos
gloria ac honore coronat: Hæc qui gaudet, non poterit non magna-
rum rerum species ad se vocare, extollere ac tandem in insignem e-
mergere nominis claritatem. Scopus Tibi semper Clare Doctè Lin-
storphi fuit Virtus, sujus pennis nunc feliciter in Musarum altos evo-
lasi vertices. Quas alias favor hominû, & argenteus malleus confrin-
gere solent portas, hæc Tu industria, pietate, probitate Tua aperuisti.
Habes ergo quod exspectas, nominis immortalitatè, honorû commen-
dationem, aequaliû amorem. Cum vero, per Divinam gratiam intra
Penatum limina pedem inferre contigerit, largissima studiorum, vigi-
liarum ac lucubrationum Tuarum invenies premia. Quibus ut felix
fruaris incito precor cordis affectu, qui, sinceritati ac animi candori,
quem per annos haud paucos mihi exhibuisti, infinita studia ac
officia debeo,

A. C. BOLHEMIUS,
W.S.

